

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשאתה חולד לדבר עם יחודי שני על יחדות -
לכל לדאש אתה צריך לצעוק לו: 'משיח נא!'

ראר שטודד 5

ערב שבת קודש פ' צו, שבת הגדול
חי' תהא שנת נפלאות טובה

לל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

לכל לראש לצענתן לוי: "מלשליח נארי"

מישהו יכול לתשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא - בסדר מסודר, ללא שום צעקות - לכל לראש הוא ישאל אותן "מה שלומך"? ואח"כ הוא ישאל אותו כדרך העולם - מה שלום אשתו ובני ביתו וכי' וכי', ורק אח"כ הוא אולי ידבר עמו אודות הנאלה ע"י משיח ■ אומרים לוי: לכל לראש אתה צריך לצעוק לוי: "משיח נארי"? ■ משיחת ש"פ צו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה תרגום הפשוט משיחה שטרשמה ע"י יועד הנהרות התמימים"

.. ללא הכט ע"כ שנמצאים בגלות, שתובעים מהם שיצעקו וירייעו ישנם יהודים שתושבים שטוב להם "משיח נארי" - חסד בהצעקה, ומזה משתלשל שתתכן מצאות של יהודי שיצעק שטוב לו בגלות ולא מפריע לו

יש לו את צרכיו הגשמיים, ויש לו את צרכיו הרוחניים - הוא יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות במנוחת הנפש ובמנוחת הגוף (לדעתו) - במילא, מה (שתובעים מהם שיצעקו) בהצעקה תובעים ממנו שיצעק ויריעש "משיח נארי"? בשבילו הכל טוב במצבו העכשווי, עצמם ("י"י רעדן זיד אייך") שטוב להם ומדוע תחסר לו המאלה האמיתית בגלות:

השלמה, רחמנא-ליצילן?
עד שישנם יהודים בארץ ישראל מצוות ללא שום בלבולים. ועוד בפרט האומרים, שהיות והם יכולים ללמוד שאם הוא לומד חסידות כדובי, אז תורה ולקיים מצוות, וכיון שבני ישראל נמצאים כבר בגלות למעלה מ-1900 קרבנות תקונים". ולא רק עבודת שנה - לא מפריע לו שהיו בגלות עוד 1900 שנה ר"ל, ה" לא תהיל... ואין השבוע, אפילו בסתם מנחה, פוצה פה ומצפצף!

ליצד תתכן מציאות כזו הדבר הקדנבות כפשוטו "כמצות רצונך", משתלשל מכך שאצל היהודים אבל על"א אין שום ברירה, כיון שאדמו"ר

היכן הוא פתח אוהל מועד?

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן במקצת) ממענה ל"ק אדמו"ר מה"מ שליס"א על שאלה בשיחת ש"פ צו ה'תשמ"ה (השיחה נדפסה בהתוועדות תשמ"ה ח"ג ע' 1651 ואילך)

להלן פיענוח הכת"ק:

בתוך השאלה הוסיף הרבי את המלים: מפולש . וחוק הימנו [למנוח החיצון] חוצה לו הזוהו פש"מ?

מסביב כתב הרבי: במקום לתרוץ הוסיף קלאץ קושיא:

תירוצו י"ל פשוט בפש"מ, עד שדש"י א"צ לתרצה - לפני פסוקים ת"ל מפורש (א, ג-ד): כל העדת הקהל . באשר צוה להקהל העדה אל פתח אה"מ שא"א כלל בתוך הקלעים (במצב אה"מ) היינו שגם פתח החצר נקרא פתח אה"מ (כיון שדרכו נכנסים לאה"מ) ויש דוגמאות לזה.

2 מבצעים בשבוע 1

לקראת יום הבהיר י"א בנימן, יום הולדתו ה-79 של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יוצאת מערכת הקונטרס "יחי המלך" בשני מבצעים שייקראו בו זמנית מפי נמן עד הג הפסה הכלל"ש במסגרת המבצעים יה"י ניתן:

- א) לעשות מינוי על הקונטרס לשנה שלזמה - **חינם**
 - ב) לקנות את שתי הכרכים הנוהרים מנהיגות קושקם במהיר מוהל מהדגל של 97 ש"ח בלבד (בארה"ב \$25)
- המעוניינים מתבקשים להקטשר בהקדם לשלפון:

בארה"ב: 778-6670 (718) באר"ק: 04-840-3153
יחי אדמו"ר מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

את ילדי הגוים לאמונה בהקב”ה, אבל לא ללמודם חומש עם רש”י.

לא המתפתאים שילד גוי לומד קיצור שו”ע או מסכת ברכות וכו’, אפילו אם ער”ז הוא ה’י יכול להציל את החינוך ה”ממלכתי דתי”.

לא מצאתי בכל השו”ע שמוותר לותר על ה”ג עיקרים למען החינוך ה”ממלכתי דתי... או על שמירת השבת – אגו ואבוי לשמירת שבת שכחו...

איך לבא-כה הדת שום מקום סביב השולחן העגול

שיכריז שהוא עשה טעות! אפי’ על משה רבינו כתוב ”וישמע משה ויטב בעיניו”, משה רבינו ה’י שמח על כך שהעמידו אותו ”על טעותו”.

שידבר לענין (”צום פוינט”) וקבלו את תביעתו, ולא ימסרו את א”י לגוים, לארמי, שהפסדו זהה הוא לכל השבעים אומות העולם.

רק גוי שהתגייר כהלכה יכול להיות יהודי ע”פ תורה!

וכשהחוק נתבטל וכעבור שבעי וכו’ ייזכר שה’י פעם חושך כפול ומסופל ויצאו ממנו.

ואפילו אם היל”ת החוק תקבל, לא יתכן שהמצב ישאר כפי שהוא, היית ואם החוק מתקבל אין לבא-כה הדת שום מקום סביב השולחן העגול (של הממשלה).

הגיע ידיעה מצד ה”שמואל” שהם רוצים שיבואו ויחבטו ואזי הם יכסלו את החוק

המצוות שביי ישראל מקיימים הינם שונים מהמצוות שהגוים מקיימים כע”ז ומגז’ וכו’, עד שבנוגע לשמירת שבת הרי עכו”ם ששבת זוהי הדעה הכי גדולה שאפשר לעשות לו.

לכן יש לשלוח תיכף מברק מאסיפה הנ”ל בנוסחה: מדוע שאתם תהיו מבין אלו שמכרו את כל ישראל בעד ”ניזיד ערשים”?

וע”כ לא שייכת כלל הטענה ד”יבשו עצמותנו” ו”אבדה תקותנו” ו”נגזרנו לנו”, היית והיין הוא שאפילו עם הוכחו תשעים ותשע פעמים עדיין לא קיימו את המצוה.

אתה טוען ש”אבדה תקותנו” – תאמר פרק תהלים! לכה”פ חדע שאתה עשית את התלוי בך, כפי שהדין הוא בבדיקת חמץ שהכונה היא לא למצוא חמץ אלא לחפש חמץ.

ובפרט לא ”אבדה תקותנו”, כפי שהגיע ידיעה מצד ה”שמואל” שהם רוצים שיבואו ויחבטו ואזי הם יכסלו את החוק.

(תרגום חפשי משחת אחרון של פסח ה”תש”ל - בזתי מונה)

האמצעי מבאר ש”למצות רצונך” יתכן רק כשתה’ בהמה בשלמותה, ובעבודת האדם – נפשו הבהמית, ובשלימותה, וזה רה”י רק בגאולה העתידה כשהעולם (כולל הבהמות והתה”ב) יהי מזוכך בתכלית. והגאולה היא ממשיד’ טעון – הרי לא תלוי’ – כפי שהבי’ (מהורש”ב) ו”ע אמר ב, שלא בוצנונו נצא מהגלות, אלא הקב”ה יוציא אותנו מהגלות – במילא, זה שהוא לא יכול עכשיו להקריב קרבנות לא תלוי בדיים שלו, וכיון שהוא לא יכול להקריב עכשיו – אסור לו,

מה הוא כן יכול לעשות בזמן הגלות – ללמוד תורה, לקיים מצוות ולהתפלל בעבודה, שזה במקום קרבנות – ומה תובעים ממנו ויתר מזה, שנוסף לזה גם יצעק ”משחת נא”?

הוא יצעק ”שמע ישראל”, אבל מדוע ”משחת נא”?

אומרים לו: השכל, הרצון והתענוג שלך צריכים אמנם להיות מונחים בלימוד התורה וקיום המצוות וכו’ – אבל הפנף הפנימי צריך להיות לא גשמיית או רוחנית שזה הכל ”עמך”, אלא רק ”דיך אלייך”, הוא הפנף ב”משחת נא”, המילוי של ”דיך אלייך” בגאולה האמתית והשלמות.

הזמן לצעוק ”שמע ישראל” הוא בשעת קריאת שמע ביום או קריאת שמע שלל המטה – אבל ישנו זמן שבו עליו לצעוק ”משחת נא”!

וכשם שצריכים לבד להיות חזורים בהדגש שרוצים ”משחת נא” (המילוי של ”דיך אלייך”), עד שזה זעק מתוכו (”שרייט זיך פון עם ארזים”) – כך גם כשמדברים עם יהודי שני אודות תורה ומצוות ויהדות, לכל לראש צריכים

לצעוק לוי: "משיח נא", ועד כדי כך אבלי שהוא ילך ויצעק לשני "משיח לצעוק, עד שגם הוא יתחיל לצעוק נא" – זה לא הדרך של "גזעלמן", והוא הרי "גזעלמן"...

אומרים לו את ההוראה הנ"ל: משהו יכול לחשוב, שהגזעלן לדבר עם הזולת על יחודות היא – בסדר בדיקת כפי שאמה בעצמך צריך לצעוק מסדר (סיסטאטעשניע), ללא שום צעקות, כיון ש"דברי חכמים בוחת נשמעים", ללא שום ריצות ("ליפעריי"), הוא ילך "עקב בצד גודל" (בהל' דעיות) שולל, "בנוחת", טיפה מהדיותר מ'עקב בצד גודל" ממשן].

לכל כראש הוא יאמר לו "שלום עלים", אח"כ הוא ישאל אותו "מה צועק לו "משיח נא" – הוא יראה

כשמדברים עם יהודי שני אודות תורה ומצוות ויהדות, לכל לראש צריכים לצעוק לוי: "משיח נא", ועד כדי כך לצעוק, עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נא"!

שחוש מתכוון באמת, ודווקא זה יפעל עלינו
 כיון שהיהודי השני (זה שאליי הולכים לדבר) בפנימיות נפשו גם רוצה לצעוק "משיח נא", רק שאינו יודע שהוא רוצה לצעוק זאת, כיון שפנימיותו מכוסה בקליפה, והקליפה מכוסה בבויג, חלודה ("ראסט").
 ולכן, העצה לזה – לא לגשת ולדבר איתו על ענינים צדיקים, ובדרכי נמיס (כ"ל) – היות ועליו "אפי את הכיף לא יסירו ממנו אלא העצה לזה היא: לצעוק לזולת באמת "משיח נא" (אבל בצורה נורמלית) – זהו יחדור לתוכו, נהג כך.

כי זוהי הרי תקיפה ("דער אופטו") של חג הפסח – "כל בו נכר לא יאכל בו", כי עד פסח לא ה' תבדל בין ישראל לעמים, אבל בפסח ציורה הקב"ה "משכו ידיכם וקחו", "משכו ידיכם מעי", ונא נהי' עם ישראל.

אמנם "עבירה גוררת עבירה", אבל סוף כל סוף כאשר מגיעים לסוף הגבול ובעוד כמה ימים כבר לא יוכלו להבחין [מיהו יהודי ומי לא], ה'י לא תהי', הרי כאן צריך כבר לזעוק על זה!

ולאחר כל טענות ומענות אלו, ממישיכים להצטדק בזה ש"גנרנו לנו" – הוא יושב בח"ל, ובאי' ישנם הרי רבנים ושהם יתעסקו שם בזה.

אומרים שארננו אסיפה – אבל מה התכלית מזה?

והוא הוא הענין ד"עצמות היבשות" [הפטרות דשבת חור"מ פסח], ושחסרה החיות כדי ללחום את מלחמת ה'.

הם אומרים שארננו אסיפה – אבל מה התכלית מזה? תכלית האסיפה היתה צריכה להיות שיבטלו את הגזירה, ושאי' תהי' לעם ישראל ע"פ תורת ישראל (כהסיסמא הידועה)!

אי אפשר להסתפק בתרבות בלבד, גם להיטלר ימ"ש היתה "תרבות". רודפים אחרי צדק ויושר ורוצים לקרוב את הגוים – הרי הגוי אומר בפירוש שהוא רוצה לעבור על הגזירות ד"כל בו נכר" ולאכול מקרבן פסח, ושהוא לא רוצה למול את עצמו, ולא בלל שהוא מפתח מדם, אדרבה, הוא בעצמו כבר ראה דם והוא בעצמו בו שפך דם, אלא כיון שהוא איננו רוצה לקיים מצוות. יש לדעת ש"ליד השרים והסננים היתה במעל הזה ראשונה", עלילה להודות בלבים שהם טעין.

רבה גם הודה שהוא טעה, הוא אמר הלכה בבית המדרש ולאחמ"כ הוא חזר בו ואמר "דברים שאמרתי לפניכם טעות הם בידי".

ולכאורה מדוע הגמ' צריכה לספר לנו א"י, הרי אפילו "במנות בהמה טמאה לא דברה תורה", עאכ"כ בנוגע לאמורא, ול"ש בנוגע לאמורא כרבא?
 אלא הגמ' רוצה שנלמד מרבא, שהרי לא ה' גדול מרבא, והוא נשאר רבא גם לאחר שהוא עשה טעות זו, וזה ה' מצד "טעות הם בידי".

אוי ואבוי לשמירת שבת שכזו...

אמנם אסיפה הלינה דבר מאוד טוב, שהרי "אז נדברו יראי ה' גו", אבל צריכים לחשוב גם על התכלית: עוה"ב בודאי יהי' לו גם על האסיפה, אבל צריכים לחשוב גם על התכלית!

אסור לרב לפסוק שום שאלה בשביל גוי, וכמו"כ חוק נישואין ונידושים הוא גם רק ליהודים, ותיורה מוז אסור לומר עבד גוי שבע בכוחו, אסור ללמוד עם ילד של גוי תושב"ע"פ, ולכמה דעות גם לא תושב"כ. אמנם יש לחנך

מדוע אתה שותק?

מפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך!"
 [בנוגע ל"פיהו יהודי!": הצרה הצדורה שבה היא מה שטוענים ש"יבשו עצמותינו" ו"אבדה תקותינו" נגזרנו לני" (יחזקאל לז) [מהפטרט שבת חוה"מ פס"ח], שמצד זה מרשים למסור את ארץ ישראל לידוי גזים, רחמנא-ליצלן, ואומרים שכל גוי שיבוא ויאמר שהוא יהודי, וישמו לו בתעודת הזהות שהוא יהודי, ותהי' לו דעה בארץ ישראל יחד עם כל שאר היהודים.
 את ה"אתם המעט מכל העמים" אי אפשר לשנות, ישנם המון גזים כנגד כל יהודי – שיחיו בשלום ובשלחה, אבל בכמות "אתם המעט".
 גזרו גזירה שמהיים הזה ולהבא, רחמנא ליצלן, כל הרוצה לבוא מספק שיבא פסת גזי שרשים בו שהוא יהודי, גזי שניתן להשיג בכמה דולי מפלוגי-בן-פלוגי שגזי ברחוב פלוגי.

כששואלים אצל יהודי הישיב בחו"ל: מדוע אתה שותק? עונה הוא: ישנם הרבה דתיים ולא דתיים – **ש הם** יעסקו בזה! וממשיך הוא לטעון, שישנו שר בממשלה, אבל הוא מתנהג באופן ד"בשיר", הוא איננו מוכן לזרוק את עצמו לכבשן האש בשביל זה.

וכל זה בידינו אתה הכתוב בעזרא (ט, ב) "כי נשאז מנבגותיהם להם ולבגותיהם והתערבו זרע הקדש בעמי הארצות ויד השרים והסוגים היתה במעל הזה ראשונה" – באם הם השרים בא"י לא היו מסכימים לכך, לא ה" קורה כל ההרס בארץ ישראל ובגולה!

הרי זו כפי' לדורות!

אבל הרי זו כפי' לדורות! זה לא נוגע רק לשנת תש"ל, אלא גם לשנים הבאות: הבן והבת שלך לא יידעו עם מי להתחתן, ובאם הם כן יידעו אזי הנכד והנכדה שלך לא יידעו.

שהרי הוא (אצבא), והוא חושב שהוא יהודי) מדבר בלשון הקודש, והוא הגן עלך (בצבא), והוא חושב שהוא יהודי.

מדוע אתה שותק ("פארוואס שווינגסטו")? עונה הוא: "אבדה תקותינו!" ישנו "סטאטוס קוו" ולא רק ש"כהיתר נעשה לי" אלא "היתר נעשה לי".

הרבנים הגים על מכונם, ושבת המדול כבר מסודר, וכך גם כל שאר העניינים...

הרי הענין ד"עגולה ערופה" מונח על השולחן, ויש לעסיק בה, ובשבת המדול היו כבר צרכים לעסוק בה, כיון [שבדוגמת המסופר בגמרא כ"ל] לאחרי יומיים יבא גזי ארמי וירצה לאכול מקרבן פסח.

ומילא יסיר ממנו את הבגץ מהקליפה, עד שיוריד את הקליפה עצמה – ויפעל עליה שהוא תמקד ליחדות, עד שגם הוא יצעק "משיח נאח".
 וכבראה במוחש שדווקא זו הדרך שפועלת על הזולת.
 כפי שרואים זאת ג"כ ממעשה בפועל שאירע עם א' השלוחים: שלח הלך פעם לדבר עם יהודי שהפוך להיות שומר תורה ומצוות. אותו יהודי השתיק למשפחה שהיתה קשורה עם ה"בנד" וכד', והי' איש מוצלה בגשימיות וברחניות, לפני החשגה שלו ברחניות – בענייני שכל).

אזי השליח התיישב לשרוח אותו בסענות שכליות מדוע כדאי להיות שומר תומ"צ, והוא – שהי' מוצלח בענייני שכל – החנוכה אותו בסברות שכליות, שמנהג אבותינו בידינו, וזקוקים להסברה בשכל וכד', וכך הונהגה שקלא-יטריא לכאן ולכאן, עד כמה ששיק שק"ט בעניינים כאלו.
 לאחר זמן, פנה אותו יהודי לרדע כדי להסתכל בספר הקשור עם שקו"ט, וכאשר הוא הסתובב שוב לכיוונו של השליח, מה הוא רואה? כיצד השליח עומד עם הפנים לקיר ומתפלל מנחה! סיפך היהודי אח"כ, שכל השקו"ט בשכל במשך כמה שעות לא פעלה עליי, מה כן פעל עליי? דוקא מה שראה, שבאמצע שקו"ט ארוכה בשכל, השליח נעמד להתפלל מנחה כיון שהוא ראה שהשמש שוקעת, והוא אפי' לא ביקש ממנו רשות וכיו"ב (כיון שבבתיים השמש תשקע) – זה הביא אצלו את תחילת המחפכה שלו, עד שהוא נהי' שומר תורה ומצוות בפועל!

על כארטיא ללעת שזה תלוי בו

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת "ועד שיחות קודש"
 כ"ק מו"ח ארמו"ר אמר כמה פעמים, שעכשיו זה כבר אחוית הימין! "תנה
 זה עומד אחר כתלני", שזה מדובר על משיח.

"כותל" – פירושו הכותל הנוצר מ"עיונותכם מבדילים", שישנו כותל
 המפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים.

ומשיח ישנו כבר, אלא שהוא "עומד אחר כתלני", מאחורי הכותל שאנחנו
 יצרנו, וצריך רק לשבור את הכותל המפסיק – ויש לנו את משיח ("האבן מילי
 משיחית")!

הענין של משיח החל כבר מהחורבן, כפי שהגמ' אומרת שבשעת החורבן
 נולד משיעין של ישראל. וכמעט בכל דור ודור ישנו משיח, אלא שהדור לא
 זכה שהוא יתגלה בו.

כו הוא בכל דור. בפרטיות ישנו שנים מסוימות, שאלו הן השנים שנאמרו
 עליוהן קיצים. ה"ה הקץ של רש"י ולא זכו לזה; ה"ה הקץ של הזהר על שנת ת"ח
 ולא זכו לזה וכו'.

ה"ה גם הענין של שלמה מלכו שה"ה מקובל גדול שמסר את נפשו כדי
 להתווכח עם ה"אבי אבות" ברומא, ורצה להביא את הגאולה. אלא שהדור
 ההוא לא זכה לזה, והוא (רש"מ) זכה להשרף על קידוש השם (דבר שה"בת
 יוסף" בקש כל ימיו ליכות לזה), ונשאר ממנו ספר עם דגל שתלוי בבית
 הכנסת של המחר"ל במראג, שזה מהווה חיזוק לגאולה [ואן שאמר ר"ק אד"ש:
 להאמונה בגאולה. המו"ל].

עתה כבר עברו כל הענינים, וכלו כל הקיצים, והרבי אמר שעכשיו הקב"ה
 הצית כבר את כותלי הגלות.

על כארטיא ללעת שזה תלוי בו. ישנם פנים-קטנים שצריך לבררם, ועל
 כארטיא ללעת שמכוננים בה אליו, שהוא צריך לברר את הפנים קטנים, והוא
 צריך להפיץ את משיחות תורת החסידות, שזה ישבור את הכותל, וה"ה לנו
 משיח בגלוי, למטה מעשרה ספחים.

(תרגום חפשי מ"שוחת ש"פ צג, שטשן פורים, בסדרה ה"חש"ד - בתי מנוחה)

אופן הציפי' לגאולה

בהיחס של האדם לדבר העתיד והשפעתו על ההנה, יש חילוק בין דבר
 העתיד שזמנו ידוע לדבר העתיד שזמנו אינו ידוע – שדבר העתיד שיודעים
 שיבוא בזמן מסוים, הרי, עד בא זמן מסוים זה מתייחסים אליו כדבר
 העתיד, ובמילא, אין זה פועל שיניי (כ"פ) בהמצב שבזמן ההנה (כי אם כפי
 הדרוש בתור הכנה להעתיד), משא"כ דבר העתיד שזמנו אינו ידוע, אלא יכול

אודות רבינו היקן שפעם אחת הודו והקדים את עבודתו בתקיעת שופר
 קודם התפילה (למעלה מהמדידה וההגבלה יסוד הענינים ע"ד הרמ"ל) כדי
 לפעול את נצחונה של המלכות שחתת ממשלחה ייטב מצבם הרוחני של בני".
 ולהעיר מהקשר דתוכו הסיפור לענין הגאולה (בהתאם להמדובר אודות
 הריאות בענין הגאולה) – ע"פ מארז"ל "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה
 לרגלי של משיח".

ומכאן באם לסימן "מלכיות מתגרות זו בזו" בנוגע לימינו אלה – אבל,
 לא באותו אופן, ה"ה, כפי שה"ה בדרו של רבינו היקן, שכן, לאחר כל הענינים
 הנוראים שעברו בו" במשך הזמן שבינתיים, ובפרט בדר האחרון בו", בודאי
 יצא י"ח די והותר... ומכאן ולהבא צריכים להיות כל הענינים בחסד
 וברחמים, מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

וגם בענין זה יש נתינת כח מיוחדת מיום השבת – יום מנוחה, "כל
 מלאכתך עשוי", ויום שמחה, שהרי
 "אין עצב בה", ותורה מזה, "וביום
 שמחתכם אלו השבתות", עד לענין
 התענוג, "וקראת לשבת עונג".

לאחרי ריבוי הענינים
 האמורים לעיל, הן בנוגע לשבת
 המדול והן בנוגע ל"ב ניסן, וכו' וכו'
 – יש להוסיף ולהדגיש ענין פרטי
 בנוגע למעשה בפועל.
 לכל לראש – לפרסם
 שנמצאים אנו ב"אחריית הימים",
 "עת קץ" שאז, "יתבררו ויתלכנו
 ויצרפו רבים".

ובנוגע לפועל – שכארטיא מיישראל צריך להוסיף בברור וליבון וצירוף כל
 עניניו, ע"ז שמוסיף עוד פעולה טובה ועוד פעולה טובה, מעשה אחד, דיבור
 אחד ואפילו מחשבה אחת, שע"ז "זכרי את עצמ ואת כל העולם כולו כקף
 זכות, וגם לו ולהם תשועה והצלה".

כלומר, לאחר כל מעשינו ועבודתנו עד עתה, הרי, מכיון שמשיח צדקנו
 עדיין לא בא, יש להוסיף עוד יותר בברור וליבון וצירוף בו", באופן של בירור
 אחד בירור. . ובהו נכלל גם הפיוש הפנימי ד"יצרפו רבים" – לצרף את ריבוי
 הענינים [ובלשון הידוע "מורבים צרי עמך" – שכן, אף שהסיבה לכך היא
 מפני ש"דעתם קפרה", הרי, אי-אפשר להמתין עד שתח"ל להם החתבת הדעת,
 אלא, בהכרח לפעול מיד, במעמד ומצב ההנה, ולעשות מהם ענין של אחדות,
 ליחידו של עולם.

(קטעים מס"שוחת ש"פ צג, שבת המדול, י"ב ניסן ה"חש"ד - בתי מנוחה)

זריזות בהבאת הגאולה

"ע"ז" און זי פלען לשון זכור" (פר"ש"י ריש פרשתנו)

. . . ע"פ האמור לעיל שבשבת הגדול מודגש ענין הגאולה – נמצא, שההזיות צריכה להיות לכלל לראש) בענין הגאולה, ובה נופא – זריזות באופן של מלכות, שהרי כל עניני היום (כולל ענין הזריזות ד"ב ניסן) הם באופן של מלכות.

ומזה מובן גם בנוגע למעשינו ועבודתינו הפועלים את הגאולה – שיש להחסיף בהו בריזיות גדולה יותר.

והענין בה:

אע"פ ש"כל ישראל בחזקת כשרות", ובמילא, בודאי עושים כל החלוי בהם לקרב ולזוז את הגאולה,

ויתירה מזה – כציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "עמדת הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו, מכיון שכבר נשלמה כל עבודת הברורים כו', ולא נותר לנו אלא לצחצח את הכפתורים בלבד,

הרי, לאיך מיסא, מכיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, בהכרח להוסיף עוד יותר במעשינו ועבודתנו להביא את הגאולה בפועל ובגלוי, וכדי שהגאולה תה' באופן של זריזות צריכה להיות גם הפעולה דמעשינו ועבודתנו באופן של זריזות.

וזהו גם המענה לאלו הטוענים שכבר עסקו ועסקו כו', ובאופן של זריזות וכו', ומה רוצים עוד מהם!?

והמענה לזה – בפטות – שעצם העובדה שמשיח צדקנו עדיין לא בא, מוכיחה, שיש צורך להסיף עוד יותר בכל עניני העבודה, כולל גם החוספה בענין הזריזות – באופן ד"לכל מחיל אל חיל", עד כדי כך, ש"אין להם מנוחה".

ובפטות – בנוגע לענין הזריזות – לא רק זריזות בפועל, אלא גם זריזות **ברגש הלב:**

בנוגע לזריזות בפועל – ישנם כמה הגבלות כו', ולדוגמא: "ישכם אברהם בבוקר", אבל לא לפני הבוקר, היינו, שישנם ענינים שאי-אפשר לעשותם לפני הבוקר, וכי"ב.

אמנם, בנוגע לרגש הזריזות שבלב, לא רק זריזות בפועל, אלא שנמצא תמיד בתנועה נפשית של זריזות, שלכן, "לעולם יקדים אדם לדבר מצוה" ו"לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה" – הרי, בתנועה זו שברגש הלב אין הגבלות כלל, למעלה מכל מדידה והגבלה.

מעין דוגמא לדבר – זריזות שלמעלה ממדידה והגבלה – הסיפור הידוע

לבוא בכל עת, ה"ז באופן שהעתידי משפיע ומשנה את החוה, שהתנהגה בהוה נקבעת בהתאם למצב העתידי.

ומזה מובן גם בנוגע להיחס לגאולה העתידה לבוא והשפעתה על זמן הוה: אילו ה' הקץ ידוע – אזי היחס לגאולה ה' כמו לדבר השייך לעתיד שאינו פועל שינוי (כ"כ) בזמן הוה; משא"כ כשהקץ אינו ידוע, וביחד עם זה, יודעים **בוודאות** שיכול להיות בכל רגע **מצפים** שיה' ברגע זה – אזי היחס לגאולה הוא כמו לדבר השייך לחוה, היינו, שהתנהגה בהוה היא באופן המתאים למעמד ומצב דגאולה העתידה, וכיון שהגאולה יכולה לבוא תיפק ומיד ממש, הרי, בכל רגע ורגע צריכים להיות **מוכנים לגאולה.**

ובסגנון אחר קצת – שנועשה החיבור דגלות עם גאולה, שבזמן הגלות עומדים מוכנים לגאולה, ולא עוד אלא שמתפכים הגלות לגאולה, שהאזיזות ד"גולה" מתפכות להיות חלק מ"גאולה" (ע"ז) שממשיכים בהם האל"ף, אלופו של עולם), כיון שמתגלית בה' הכי נעלית שלמעלה מנולה וגאולה שעל ידה נעשה החיבור ועד להפיכת גולה לגאולה.

וענין זה מודגש במיוחד בדורנו זה ובתקופתנו זה:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות – בסוף זמן הגלות, לאחר שישנה כבר השלימות ד"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות", "סוף מעשה", כולל גם השלימות דמעשינו ועבודתנו בהפצת המעיינות חוצה ע"י רבותינו נשיאנו בדורות שלפנינו, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהעיד בזמנו (לפני עשרות שנים) שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו "צחצוח הכפתורים", ו**עומדים מוכנים** ("עמדת הכן כולכם") לבאת משיח צדקנו, ועאכו"כ לאחר שנושלמו **ארבעים שנה** בדורנו זה (ארבעים – לאחר הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) שבהם "קאי איניש אזעתי דרבי", שע"ז ניתוסף עוד יותר בכל עניני תומ"צ כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה בתכלית השלימות.

ואת ועוד:

התקופה דארבעים שנה קשורה עם זמן הגאולה – כדאמת בוחר "זמן גאולתם של ישראל בשנת הארבעים הוא", ועד"ז אתא בגמרא (בארתה שנוא שבה נתבאר שהקץ הו"ע נעלם שלא נתמלא בדיבור) "ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר ארבעים שנה אקוט בוד", "אקח את ישראל ואמליך עליהם . . היינו משיח שישינוי גדולים יהיו בדורו", "קדא איירי במשיח, דכתב לעיל מיני' היום אם במקול תשמעו וגו' דהיינו היום אתי משיח אם במקול תשמעו כדאמרינן לעיל".

. . . ומזה מובן שהשליחות המיוחדת של דורנו זה, שמוחזקת ביותר בתקופתנו זו, מתבטאת בהענין ד"סוף מעשה במחשבה תחלה" – לגלות את קץ הגאולה (מחשבה תחלה") בסוף זמן הגלות ("סוף מעשה") ע"י הצפי' וההכנה לגאולה עד שמביאים את הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש.

(משניות ש"פ צ"ג, שבת תמזל התשי"ג - תמו"ה)